

**ВИРОК
ІМЕНЕМ УКРАЇНИ**

м. Луцьк

10 червня 2024 року

Луцький міськрайонний суд Волинської області в складі:

головуючого - судді -
за участю секретаря -
прокурора -
захисника -Камінської К.О.,
Агрипініної К.А.,
Старчука В.М.,
Коренги В.А.,

розглянувши у відкритому судовому засіданні в залі суду обвинувальний акт у кримінальному провадженні №22023030000000124 від 20.09.2023, відносно **Семенова Владислава Владиславовича**, 14.04.1989 року народження, уродженця м. Санкт-Петербург, російської федерації, зареєстрованого та мешканця м. Мелітополь, вул. Незалежності, 61, Запорізької області, гр. України, одруженого, з вищою освітою, обіймаючого посаду заступника директора «Департаменту культури, спорту и молодежи» в складі окупаційної «воєнно-гражданской администрации г. Мелітополь Запорожской области» (мова оригіналу), на тимчасово окупованій території Запорізької області, не судимого,

- у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч.5 ст.111-1 КК України,

ВСТАНОВИВ:

Положеннями статей 1 та 2 Конституції України визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою, унітарною державою, суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканою.

Відповідно до ч. 1 ст. 17, ч. 1 ст. 65 Конституції України захист незалежності, суверенітету та територіальної цілісності України є справою всього Українського народу та обов'язком громадян України, а на території України забороняється створення і функціонування будь-яких збройних формувань, не передбачених законом.

Статтями 132, 133 Конституції України визначено, що територіальний устрій України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території, поєднання централізації і децентралізації у здійсненні державної влади, збалансованості і соціально-економічного розвитку регіонів, з урахуванням їх історичних, економічних, екологічних, географічних і демографічних особливостей, етнічних і культурних традицій. До системи адміністративно-територіального устрою України входить АР Крим, області, зокрема і Запорізька область, а також райони, міста, райони у містах, селища і села.

Незалежність України визнали держави світу, серед яких і російська федерація.

Згідно з пунктами 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05.12.1991 російська федерація, Сполучене Королівство Великої Британії та Північної Ірландії і Сполучені Штати Америки підтвердили Україні своє зобов'язання згідно з принципами Заключного акта Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01.08.1975 поважати незалежність і суверенітет та існуючі кордони України, зобов'язалися утримуватися від загрози силою чи її використання проти територіальної цілісності чи політичної незалежності України, і що

ніяка їхня зброя ніколи не буде використовуватися проти України, крім цілей самооборони, або будь-яким іншим чином згідно зі Статутом ООН.

Відповідно до пунктів 3, 8 Меморандуму про підтримку миру та стабільності в Співдружності Незалежних Держав від 10.02.1995, що укладений між державами СНД, серед яких є Україна та російська федерація, держави підтвердили непорушність існуючих кордонів один одного та зобов'язалися виступати проти будь-яких дій, що підривають їхню непорушність, а також вирішувати усі суперечки, що виникають з питань кордонів і територій, тільки мирними засобами. Держави також зобов'язалися не підтримувати на території інших держав-учасниць сепаратистські рухи, а також сепаратистські режими, якщо такі виникнуть; не встановлювати з ними політичних, економічних та інших зв'язків; не допускати використання ними територій і комунікацій держав-учасниць Співдружності; не надавати їм економічної, фінансової, військової та іншої допомоги.

Відповідно до положень Статуту ООН і зобов'язань згідно із Заключним актом Наради з безпеки і співробітництва в Європі, Україна та російська федерація уклали 31.05.1997 Договір про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і російською федерацією (ратифікований Законом України від 14.01.1998 № 13/98-ВР та Федеральним Законом російської федерації від 02.03.1999 № 42-ФЗ). Відповідно до статей 2 - 3 зазначеного Договору, Російська Федерація (далі – рф) зобов'язалася поважати територіальну цілісність України, підтвердила непорушність існуючих між ними кордонів та зобов'язалася будувати відносини одна з одною на основі принципів взаємної поваги, суверенної рівності, територіальної цілісності, непорушності кордонів, мирного врегулювання спорів, незастосування сили або погрози силою, у тому числі економічні та інші способи тиску, права народів вільно розпоряджатися своєю долею, невтручання у внутрішні справи, додержання прав людини та основних свобод, співробітництва між державами, сумлінного виконання взятих міжнародних зобов'язань, а також інших загальноновизнаних норм міжнародного права.

Відповідно до опису і карти державного кордону, які є додатками до Договору між Україною та рф про українсько-російський державний кордон від 28.01.2003 (ратифікований рф 22.04.2004), територія Автономної Республіки Крим, м. Севастополя, Донецької, Луганської, Запорізької та інших областей відноситься до території України.

Незважаючи на вищевикладене, 21.02.2022 рф визнано так звані «донецьку народну республіку» та «луганську народну республіку» незалежними державами, попередньо впроваджуючи в період 2013-2022 років, із застосуванням засобів масової інформації, ідеї єдиного російського народу та відсутності української нації, вчиняючи неоголошені та приховані вторгнення на територію України підрозділів збройних сил та інших силових відомств рф, організовуючи та підтримуючи терористичну діяльність, направлену на окупацію Донецької та Луганської областей та порушення територіальної цілісності України. Надалі «президент» рф оголосив 24.02.2022 про рішення розпочати так звану військову операцію в Україні.

Після цього, збройними силами рф, які діяли за наказом керівництва рф і збройних сил рф, здійснено пуск крилатих та балістичних ракет по аеродромах, військовим штабам і складам Збройних сил України, а також підрозділами збройних сил та інших військових формувань рф 24.02.2022 здійснено вторгнення на територію суверенної держави Україна через державний кордон України, який проходить територіями Автономної Республіки Крим, Запорізької, Донецької, Луганської, Харківської, Херсонської, Миколаївської, Сумської, Чернігівської та інших областей, і здійснили збройний напад на державні органи, органи місцевого самоврядування, підприємства, установи, організації, військові частини, інші об'єкти, які мають важливе народногосподарське чи оборонне значення, окупували частину вказаної території, а надалі організували проведення псевдо-референдумів та прийняття незаконних, з огляду на норми міжнародних актів, рішень щодо включення окупованих територій Донецької, Запорізької, Луганської областей до складу суб'єктів рф,

чим вчинили дії з метою зміни меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, що продовжується по теперішній час і призводить до загибелі значної кількості людей та інших тяжких наслідків.

У свою чергу, указом Президента України № 64/2022 від 24.02.2022, у зв'язку з військовою агресією рф проти України, на підставі пропозиції Ради національної безпеки і оборони України, відповідно до п. 20 ч. 1 ст. 106 Конституції України, Закону України «Про правовий режим воєнного стану», введено воєнний стан на всій території України, дія якого неодноразово продовжувалася та який триває по даний час.

Відповідно до ч. 2 ст. 9 Закону України «Про правовий режим воєнного стану» Кабінет Міністрів України, інші органи державної влади, військове командування, військові адміністрації, Верховна рада Автономної Республіки Крим, Рада міністрів Автономної Республіки Крим, органи місцевого самоврядування здійснюють повноваження, надані їм Конституцією України, цим та іншими законами України.

Відповідно до ст. 9 Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» від 15.04.2012 № 1207-VII, державні органи та органи місцевого самоврядування, утворені відповідно до Конституції та законів України, їх посадові та службові особи на тимчасово окупованій території діють лише на підставі, у межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України. Будь-які органи, їх посадові та службові особи на тимчасово окупованій території та їх діяльність вважаються незаконними, якщо ці органи або особи створені, обрані чи призначені у порядку, не передбаченому законом.

У ході розвитку подій, пов'язаних з військовою агресією рф та окупацією ряду населених пунктів Запорізької області, станом на 24.02.2022 Семенов В.В. постійно проживав на території м. Мелітополя та, відповідно, останньому були достовірно відомі наведені вище факти розв'язання та ведення рф агресивної війни проти України, здійснення підривної діяльності, захоплення державних установ, організацій та військових частин, оскільки ці події широко висвітлювались більшістю засобів масової інформації, та набули розголосу у місцевого населення.

У свою чергу, громадянин України Семенов В.В., відповідно до вимог ст. 68 Конституції України, зобов'язаний неухильно додержуватися Конституції України та законів України, актів Президента України і Кабінету Міністрів України, наказів та інших нормативно-правових актів.

З 25.02.2022 по даний час Мелітопольська міська територіальна громада, та ряд інших селищних, міських і сільських територіальних громад Запорізької області перебувають під окупацією збройних сил рф, що зафіксовано відповідним Переліком, затвердженим Наказом Міністерства з питань реінтеграції тимчасово окупованих територій України від 22.12.2022 № 309.

Всупереч порядку, встановленому Конституцією України, Законами України «Про місцеве самоврядування в Україні», «Про центральні органи виконавчої влади», «Про місцеві державні адміністрації», та іншими нормативно-правовими актами, відповідно до виписки № ЮЭ9965-23-123217464 з Єдиного державного реєстру юридичних осіб рф, не пізніше 22.12.2022 створено окупаційний орган влади - так званий «Департамент культури, спорту та молодіжки військово-гражданской администрации г. Мелитополь Запорожской области» (мова оригіналу), з метою подальшого утримання адміністративно-політичного контролю, у тому числі впровадження стандартів культурного, спортивного, молодіжного та національно - патріотичного розвитку держави-агресора на захопленій військовим шляхом території Запорізької області та реалізації узурпованих владних повноважень.

Під час указаної окупації, представники органів місцевого самоврядування та органів державної влади на місцях були примусово та незаконно відсторонені від виконання покладених на них обов'язків.

Положеннями п. 6 ч. 1 ст. 1-1 Закону України «Про забезпечення прав і свобод

громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» від 15.04.2014 № 1207-VII визначено, що окупаційна адміністрація рф це сукупність державних органів і структур рф, функціонально відповідальних за управління тимчасово окупованими територіями та підконтрольних рф самопроголошених органів, які узурпували виконання владних повноважень на тимчасово окупованих територіях та які виконували чи виконують властиві органам державної влади чи органам місцевого самоврядування функції на тимчасово окупованій території України, в тому числі органи, організації, підприємства та установи, включаючи правоохоронні та судові органи, нотаріусів та суб'єктів адміністративних послуг.

Згідно ч. 3 ст. 18 Кримінального кодексу України, службовими особами є особи, які постійно, тимчасово чи за спеціальним повноваженням здійснюють функції представників влади чи місцевого самоврядування, а також постійно чи тимчасово обіймають в органах державної влади, органах місцевого самоврядування, на підприємствах, в установах чи організаціях посади, пов'язані з виконанням організаційно-розпорядчих чи адміністративно-господарських функцій, або виконують такі функції за спеціальним повноваженням, яким особа наділяється повноважним органом державної влади, органом місцевого самоврядування, центральним органом державного управління із спеціальним статусом, повноважним органом чи повноважною службовою особою підприємства, установи, організації, судом або законом.

Відповідно до постанови Пленуму Верховного Суду України № 5 від 26.04.2002 «Про судову практику у справах про хабарництво» організаційно-розпорядчі обов'язки - це обов'язки по здійсненню керівництва галуззю промисловості, трудовим колективом, ділянкою роботи, виробничою діяльністю окремих працівників на підприємствах, в установах чи організаціях незалежно від форми власності. Такі функції виконують, зокрема, керівники міністерств, інших центральних органів виконавчої влади, державних, колективних чи приватних підприємств, установ і організацій, їх заступники, керівники структурних підрозділів, їх заступники, особи, які керують ділянками робіт.

Всупереч указаним правовим нормам, після повної окупації міста Мелітополь, Мелітопольського району та інших територіальних одиниць Запорізької області військовослужбовцями збройних сил рф, Семенов В.В., маючи достатній рівень освіти, спеціальних знань і життєвого досвіду для усвідомлення фактів збройного конфлікту, викликаного російською військовою агресією, а відтак усвідомлюючи суспільно небезпечний характер свого діяння, передбачаючи його суспільно небезпечні наслідки і бажаючи їх настання, водночас підтримуючи ідеї проросійської спрямованості, у тому числі щодо подальшого розвитку України, виходячи з геополітичних інтересів рф, які передбачають перебування України у сфері її впливу, а також з корисливих мотивів та хибного почуття кар'єризму, вирішив використати факт встановлення окупаційної влади на території Мелітопольської міської територіальної громади та ряду інших населених пунктів Запорізької області у своїх особистих інтересах та не пізніше 22.12.2022, більш точний час досудовим розслідуванням не встановлений, добровільно обійняв посаду так званого заступника директора «Департаменту культури, спорту и молодежи» в складі окупаційної «военно-гражданской администрации г. Мелитополь Запорожской области» (мова оригіналу), тобто посаду, пов'язану з виконанням організаційно-розпорядчих функцій, у незаконному органі влади, створеному на тимчасово окупованій території, яку обіймав по 26.06.2023.

Під час зайняття посади так званого заступника директора «Департаменту культури, спорту и молодежи» в складі окупаційної «военно-гражданской администрации г. Мелитополь Запорожской области» (мова оригіналу), з метою представлення окупаційній владі своєї особистої прихильності, формування в населення окупованої частини території Запорізької області, в тому числі Мелітопольської міської територіальної громади, де зареєстрована юридична адреса та фактичне місцезнаходження згаданої окупаційної

адміністрації, думки невідворотності встановлення та утвердження російської окупації частини території України, як єдиної законної влади на цій території, проєсуючи ідеї проросійської спрямованості, незворотного і стабільного існування на теренах Запорізької області влади рф та ідей «російського світу», Семенов В.В., являючись заступником директора так званого «Департаменту культури, спорту и молодежи военно-гражданской администрации г. Мелитополь» (мова оригіналу), приймаючи участь у пропагандистських заходах спільно з іншими особами з числа представників незаконних органів окупаційної влади держави-агресора, забезпечував реалізацію на тимчасово окупованих територіях незаконної державної політики держави-агресора у сфері культури, охорони культурної спадщини, спорту, молодіжної політики і туризму, а також виконував інші функціональні обов'язки, для подальшого встановлення окупаційної влади, штучного створення у місцевих мешканців хибних уявлень про благі наміри окупаційних військ та незворотного і стабільного існування на теренах Запорізької області влади рф та ідей «російського світу».

Обвинуваченому Семенову В.В. інкримінується добровільне зайняття громадянином України посади, пов'язаної з виконанням організаційно-розпорядчих функцій, у незаконному органі влади, створеному на тимчасово окупованій території, тобто вчинення кримінального правопорушення, передбаченого ч.5 ст.111-1 КК України.

Прокурор відділу Волинської обласної прокуратури Старчук В.М. в судовому засіданні обставини, визначенні в обвинувальному акті підтримав у повному обсязі, в обґрунтування винуватості обвинуваченого зазначив, що показання свідків Обрезанова О.А., Чернишова О.Г. та подані письмові докази підтверджують протиправність злочинних дій Семенова В.В., а кваліфікація кримінального правопорушення є вірною для того, щоб довести винуватість останнього у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч.5 ст. 111-1 КК України, поза розумним сумнівом.

Відтак, прокурор відділу Волинської обласної прокуратури Старчук В.М. просив суд визнати Семенова В.В. винним у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч.5 ст. 111-1 КК України, та призначити йому покарання у виді позбавлення волі на строк 9 (дев'ять) років з позбавленням права обіймати посади в органах державної влади та місцевого самоврядування, органах державного управління та контролю, підприємствах та організаціях державної чи комунальної власності на строк 15 (п'ятнадцять) років, з конфіскацією усього належного на праві приватної власності майна.

Судовий розгляд у межах цього кримінального провадження здійснювався за відсутності обвинуваченого Семенова В.В. (in absentia), який показань суду не надавав, будь-яких клопотань від останнього на адресу суду також не надходило.

Відповідно до ухвали Луцького міськрайонного суду Волинської області від 08.02.2024 постановлено здійснювати спеціальне судове провадження за обвинувальним актом щодо Семенова В.В., який обвинувачується у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч.5 ст. 111-1 КК України.

Судом вживалися заходи для виклику обвинуваченого Семенова В.В. для забезпечення доступу до правосуддя, у зв'язку із чим останній викликався в судові засідання в порядку ст.323 КПК України. Повістки про виклик опубліковувалися у засобах масової інформації загальнодержавної сфери розповсюдження, а саме у газеті «Урядовий кур'єр», на офіційному веб-сайті Луцького міськрайонного суду Волинської області, а також на офіційному веб-сайті Офісу Генерального прокурора.

Таким чином, суд вважає, що наявні у справі документи свідчать про відмову Семенова В.В., який в свою чергу повинен був знати про розпочате кримінальне провадження, від здійснення свого права предстати перед українським судом за діяння вчинені на території суверенної України, юрисдикцію якої обвинувачений над собою не визнає, та захищати себе безпосередньо в такому суді, а так само свідчать про його наміри на ухилення від кримінальної відповідальності.

У той же час, ухилення обвинуваченого Семенова В.В. від правосуддя, суд оцінює як

реалізацію останнім його невід'ємного права на свободу від самозвинувачення чи самовикриття (п/п. «г» п.3 ст.14 Міжнародного пакту про громадянські і політичні права, ст.63 Конституції України), як одну з ключових гарантій презумпції невинуватості.

Водночас, це кримінальне провадження здійснювалось за обов'язковою участю захисника, який був забезпечений державою з Регіонального центру з надання безоплатної вторинної правової допомоги у Волинській області.

Враховуючи наведене, суд вважає, що стороною обвинувачення та судом вживалися достатні заходи щодо дотримання прав обвинуваченого Семенова В.В. на захист та доступ до правосуддя, з урахуванням здійснення спеціального досудового розслідування та спеціального судового провадження.

Винуватість обвинуваченого Семенова В.В. у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч.5 ст.111-1 КК України, тобто в добровільному зайнятті громадянином України посади, пов'язаної з виконанням організаційно-розпорядчих функцій, у незаконному органі влади, створеному на тимчасово окупованій території, повністю доводиться зібраними та дослідженими в ході судового розгляду доказами.

Допитаний в судовому засіданні у режимі відеоконференції свідок Обрезанов О.А. суду показав, що Семенов В.В. працював разом із ним з 2017 року на посаді заступника комунального підприємства в м. Мелітополь, де він був директором. З моменту повномасштабного вторгнення, після 24.02.2022 року Семенов В.В. перейшов на бік окупантів та став колаборантом, про що Семенов В.В. особисто йому розказував в квітні 2022 року та хизувався цим. Він спілкувався із колишніми своїми підлеглими, які залишилися в окупованому м. Мелітополь та останні розповідали, що Семенов В.В. почав співпрацювати із Зайцевим Костянтином, якого окупаційна влада призначили директором комунального підприємства замість нього. Приблизно за півроку, після повномасштабного вторгнення, Зайцев Костянтин перейшов на посаду керівника департаменту молоді та спорту, куди із собою забрав Семенова В.В. та призначив своїм першим заступником, про що дізнався від колишніх підлеглих та джерел новин окупаційної влади.

В березні 2022 року, Семенов В.В. повідомляв йому, що не збирається виїжджати із м. Мелітополь, оскільки із 16 років має паспорт російської федерації, якого особисто йому показував. Семенов В.В. два рази на тиждень ходив до ФСБ, яке розміщувалося в приміщенні районної адміністрації та подавав звіти, говорив, що з моменту приходу окупаційної влади в нього відкриваються можливості кар'єрного зростання, тобто він добровільно перейшов на сторону окупантів, його ніхто не змушував.

Спочатку Семенов В.В. із ним працював завгоспом та у зв'язку із хорошою роботою останнього, його було підвищено до заступника директора. На його думку, перехід Семенова В.В. до окупаційної влади, це жага до влади, отримання прибутку та стати керівником. Семенов В.В. є одруженим, його дружина із ним проживає в м. Мелітополь. Спільних дітей у них не має, однак він має свою дитину, яка на даний час проживає в Республіці Польща. Крім того, йому відомо зі слід обвинуваченого, що його дядько працює в м. Москва у ФСБ. Фактів тиску на Семенова В.В. представниками окупаційної влади йому не відомі, він точно знає, що обвинувачений із окупантами почав працювати добровільно та агітував своїх колег переходити до них.

Допитаний в судовому засіданні у режимі відеоконференції свідок Чернишов О.Г. суду показав, що він з 2018 року працював під керівництвом Семенова В.В., завідувачем майстерні в парку культури та відпочинку ім. Горького м. Мелітополь. 24.02.2022 року о 10.00 год. він прийшов на роботу, де нікого не було, крім Семенова В.В., якого запитав, що будемо робити, обвинувачений сказав що нічого страшного не буде, росіяни будуть бити тільки по військовим об'єктам та відпустив додому. 01.03.2022 року подзвонив Семенов В.В. та сказав прийти на роботу, де повідомив, що потрібно написати на два тижні заяву на відпустку за свій рахунок, оскільки поки працювати не потрібно, так як на даний час не зрозуміла ситуація. 10-11 березня 2022 року Семенов В.В. знову подзвонив йому та попросив

прийти до парку. Прийшовши на роботу, там вже були інші співробітники, де Семенов В.В. сказав, що буде представляти нового керівника парку. Семенов В.В. зустрів якогось молодого чоловіка, з яким пішли в кабінет керівника, куди по одному викликали працівників. Зайшовши в кабінет, новий керівник представився Зайцевим Костянтином та запитав чи згоден працювати під його керівництвом, однак він відмовився, збрехавши що захворів ковідом, про що також повідомив Семенова В.В. після розмови із Зайцевим К.С..

Після 15.06.2022 року він виїхавши із м. Мелітополь в м. Запоріжжя. Тоді ж встановив месенджер «Телеграм» на який почали приходити голосові повідомлення від Семенова В.В. із насмішками та погрозами в його адресу та адресу директора парку Обрезанова О.А.. Деякий час він із останнім спілкувався за допомогою даного месенджера, однак пізніше почав ігнорувати дані повідомлення, так як йому стало бридко спілкуватись із обвинуваченим та видалив все спілкування. Будь якого тиску на Семенова В.В. зі сторони росіян не було, останній без будь яких вагань погодився співпрацювати із окупаційною владою.

Після окупації, Семенов В.В. виконував обов'язки директора парку, до моменту приходу Зайцева К.С., після того став його заступником. Йому відомо про те, що Семенов В.В. став заступником керівника департаменту молоді та спорту із новин на сайті «Ріа Мелітополь».

Показання свідків Обрезанова О.А., Чернишова О.Г. є чіткими, послідовними та дають змогу відтворити всі обставини кримінального правопорушення, які були до, на момент та після його вчинення. Немає в суду обґрунтованих підстав вважати, що останні оговорюють обвинувачену, оскільки в суді не було встановлено таких об'єктивних причин, а їх показання повністю узгоджуються між собою та відповідають й іншим доказам у справі.

Окрім показань свідків Обрезанова О.А., Чернишова О.Г., винуватість Семенова В.В. у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч.5 ст.111-1 КК України, об'єктивно підтверджується також і іншими доказами, дослідженими безпосередньо у кримінальному провадженні, які були досліджені в судовому засіданні, а саме:

- протоколом огляду від 14.08.2023 року, згідно якого проведено огляд загальнодоступного веб-сайту мережі Інтернет «ZOV Мелітополь» та виявлено матеріали, які підтверджують факт зайняття Семеновим В.В. посади т.зв. «заместителя директора Департаменту культури, спорту и молодежи» в складі окупаційної «военно-гражданской администрации г. Мелітополь Запорожской области»;

- протоколом огляду від 14.08.2023 року, згідно якого проведено огляд загальнодоступного веб-сайту мережі Інтернет «ZOV Мелітополь» та виявлено матеріали, які підтверджують факт зайняття Семеновим В.В. посади т.зв. «заместителя директора Департаменту культури, спорту и молодежи» в складі окупаційної «военно-гражданской администрации г. Мелітополь Запорожской области»;

- протоколом огляду від 05.09.2023 року, згідно якого проведено огляд клауд-месенджера «Телеграм», а саме загальнодоступного каналу «Информационно-новостной канал Министерства физической культуры и спорта Запорожской области» та виявлено матеріали, які підтверджують факт зайняття Семеновим В.В. посади т.зв. «заместителя директора Департаменту культури, спорту и молодежи» в складі окупаційної «военно-гражданской администрации г. Мелітополь Запорожской области»;

- протоколом огляду від 05.09.2023 року, згідно якого проведено огляд загальнодоступного сервісу федеральної податкової служби рф «Предоставление сведений из ЕГРЮ/ЕГРИП в электронном виде» та виявлено що Семенов В.В. є директором «Муниципальное унитарное предприятие «Мелітопольский городской парк культуры и отдыха им. Горького» Военно-гражданской администрации г. Мелітополь»;

- протоколом огляду від 02.10.2023 року, згідно якого проведено огляд загальнодоступного каналу «Запорожский Телеграф» та виявлено публікацію від 26.09.2023 року з фотоматеріалами із заголовком «Мы из Запорожской области» - третій випуск

посвящен директору мелітопольського парку ім. Горького Владиславу Семенову, що підтверджує факт зайняття Семеновим В.В. посади т.зв. «заместителя директора Департамента культури, спорта и молодежи» в складі окупаційної «воєнно-гражданской администрации г. Мелітополь Запорожской области»;

- протоколом огляду від 08.09.2023 року, згідно якого проведено огляд клауд-месенджера «Телеграм», а саме загальнодоступного каналу «Информационно-новостной канал Министерства физической культуры и спорта Запорожской области» та виявлено матеріали, які підтверджують факт зайняття Семеновим В.В. посади т.зв. «заместителя директора Департамента культуры, спорта и молодежи» в складі окупаційної «воєнно-гражданской администрации г. Мелітополь Запорожской области»;

- протоколом пред'явлення для впізнання за фотознімками від 08.08.2023 року згідно якого свідок Обрезанов О.А. за фотознімками впізнав Семенова В.В.;

- протоколом пред'явлення для впізнання за фотознімками від 18.08.2023 року згідно якого свідок Чернишов О.Г. за фотознімками впізнав Семенова В.В.;

- протоколом за результатами проведення негласної слідчої (розшукової) дії – зняття інформації з електронної інформаційної системи від 21.08.2023 року, згідно якого виявлено документальні матеріали зі структурою так званої «військово-цивільної адміністрації м. Мельтополь Запорізької області», де вміст пошти містить список працівників псевдо органу влади на тимчасово окупованій території України – Мелітопольській територіальній громаді, які підтверджують факт зайняття Семеновим В.В. посади т.зв. «заместителя директора Департамента культуры, спорта и молодежи» в складі окупаційної «воєнно-гражданской администрации г. Мелітополь Запорожской области».

Крім того, під час судового розгляду досліджені такі документи, як: витяг з Єдиного реєстру досудових розслідувань №2202303000000124 від 20.09.2023 за ч. 5 ст. 111-1 КК України; постанова про визначення підслідності кримінального правопорушення від 27.01.2023 року; постанова про доручення здійснення досудового розслідування кримінального правопорушення іншому органу досудового розслідування від 09.03.2023 року; постанова про визначення підслідності кримінального правопорушення та об'єднання матеріалів досудового розслідування в одне провадження від 20.09.2023 року; постанова про виділення матеріалів щодо вчинення кримінального правопорушення в окреме кримінальне провадження від 20.09.2023 року; ухвала слідчого судді Луцького міськрайонного суду від 11.10.2023 про обрання стосовно Семенова В.В. запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою. Відомості, встановлені у зазначених документах, не є доказами винуватості обвинуваченого Семенова В.В. у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч.5 ст.111-1 КК України. Водночас, ці дані свідчать про дотримання норм чинного кримінального процесуального законодавства під час здійснення досудового розслідування по даному кримінальному провадженню.

Згідно з ст.94 КПК України суд, керуючись законом, за своїм внутрішнім переконанням, яке ґрунтується на всебічному, повному й неупередженому дослідженні всіх обставин кримінального провадження, оцінює кожний доказ з точки зору належності, допустимості, достовірності, а сукупність зібраних доказів – з точки зору достатності та взаємозв'язку для прийняття відповідного процесуального рішення.

Суд враховує, що практика Європейського суду з прав людини вказує на необхідність оцінювати докази, керуючись критерієм доведення «поза розумним сумнівом». Таке доведення має впливати із сукупності ознак чи неспростовних презумпцій, достатньо вагомих, чітких і узгоджених між собою (Рішення ЄСПЛ від 14.02.2008 у справі «Кобець проти України» п.43). Також має братися до уваги якість доказів, включаючи те, чи не ставлять обставини, за яких вони були отримані, під сумнів їхню надійність та точність (Рішення ЄСПЛ від 11.07.2013 у справі «Веренцов проти України» - п.86).

Вищевказані показання свідків Обрезанова О.А., Чернишова О.Г. та письмові докази узгоджуються між собою, не містять суперечностей, які б могли поставити під сумнів їх

правдивість та достовірність.

Суд критично відноситься до доводів захисника з приводу того, що стороною обвинувачення порушено принцип змагальності сторін, оскільки на її думку обвинувачений Семенов В.В. був позбавлений можливості на власний захист, можливості надавати показання, подавати докази, оскільки сторона обвинувачення не подала жодного доказу на підтвердження того, Семенов В.В. був ознайомлений із публікаціями про його виклики, а також не подав доказів щодо того, що останньому відомо про кримінальне правопорушення, з огляду на таке.

Відповідно до ст.129 Конституції України та ст.7 КПК України основними засадами судочинства в Україні є верховенство права, законність, рівність усіх учасників судового розгляду перед законом і судом, повага до людської гідності.

Враховуючи ті обставини, що Семенов В.В. обвинувачується у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч.5 ст.111-1 КК України, знає про розпочате щодо нього кримінальне провадження і впродовж тривалого часу переховується від органів досудового розслідування, ухвалою суду від 08.02.2024 постановлено рішення про здійснення спеціального судового провадження стосовно вказаного вище обвинувального акту та, відповідно, судовий розгляд проводився за відсутності обвинуваченого. У зв'язку з цим обвинувачений Семенов В.В. не був допитаний судом в якості обвинуваченого по суті пред'явленого йому обвинувачення.

Відповідно до ч.2 ст.7 КПК України зміст та форма кримінального провадження за відсутності підозрюваного або обвинуваченого (in absentia) повинні відповідати загальним засадам кримінального провадження, зазначеним у частині першій цієї статті, з урахуванням особливостей, встановлених законом.

Отже, кримінальне провадження за відсутності обвинуваченої повинно відповідати, у тому числі таким загальним засадам судочинства, як законність, рівність перед законом і судом, презумпція невинуватості та забезпечення доведеності вини тощо (п.п. 2, 3, 10 ч.1 ст.7 КПК України).

Суть принципу законності відповідно до ч.1 ст.9 КПК України, крім іншого, полягає у тому, що під час кримінального провадження суд, прокурор та слідчий зобов'язані неухильно додержуватися вимог Конституції України, цього Кодексу, міжнародних договорів, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, вимог інших актів законодавства.

Згідно з ч.1 ст.10 КПК України суть принципу рівності перед законом і судом полягає у тому, що не може бути привілеїв чи обмежень у процесуальних правах, передбачених цим Кодексом, за будь-якими ознаками, у тому числі за політичними переконаннями.

Зважаючи на специфіку спеціального судового провадження (ч.3 ст.323 КПК України), суд, зберігаючи неупередженість та безсторонність, надає особливого значення охороні прав та законних інтересів обвинуваченого як учасника кримінального провадження, яке відбувається за його відсутності, забезпеченню повного та неупередженого судового розгляду з тим, щоб до обвинуваченого була застосована належна правова процедура в контексті приписів ст.2 КПК України з дотриманням всіх загальних засад кримінального провадження з урахуванням особливостей, встановлених виключно законом. Ці особливості вимагають від суду прискіпливої оцінки кожного поданого доказу обвинувачення, відтак поріг вимогливості до доказування у даному випадку має бути підвищений.

Обвинувачений Семенов В.В., будучи обізнаним, що відносно нього розпочато кримінальне провадження та обвинувальний акт направлено до суду, у судові засідання не з'явився, незважаючи на судові повістки (оголошення), опубліковані у газеті «Урядовий кур'єр», на офіційному веб-сайті Офісу Генерального прокурора, на офіційному веб-сайті Луцького міськрайонного суду Волинської області, також шляхом здійснення альтернативних заходів.

Вважаючи достатньо забезпеченими під час судового розгляду процесуальні права

сторони захисту та сторони обвинувачення на надання ними доказів на підтвердження та спростування висунутого обвинувачення, суд виходить із принципів реалізації права особи на справедливий суд, які закріплено в ст.6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод, за яким винуватість особи у вчиненні злочину має бути доведена поза розумним сумнівом.

Зазначене кримінальне провадження за відсутності обвинуваченого (in absentia) відповідає загальним засадам кримінального провадження, з урахуванням особливостей, встановлених законом. Стороною обвинувачення використані всі передбачені законом можливості для дотримання прав обвинувачених, зокрема, права на захист, на доступ до правосуддя, таємницю спілкування, невтручання у приватне життя.

Судом під час судового розгляду справи вживалися всі заходи для виклику обвинуваченого Семенова В.В. до суду та повідомлення про дату і час розгляду справи для забезпечення права на захист, також судом здійснені усі передбачені законом заходи щодо дотримання прав обвинуваченого на захист та доступ до правосуддя з урахуванням встановлених законом особливостей такого провадження.

За частиною 5 ст.111-1 КК України, серед іншого, передбачена відповідальність за добровільне зайняття громадянином України посади, пов'язаної з виконанням організаційно-розпорядчих або адміністративно-господарських функцій, у незаконних органах влади, створених на тимчасово окупованій території, у тому числі в окупаційній адміністрації держави-агресора. Окупаційна адміністрація російської федерації це сукупність державних органів і структур російської федерації, функціонально відповідальних за управління тимчасово окупованими територіями та підконтрольних російській федерації самопроголошених органів, які узурпували виконання владних повноважень на тимчасово окупованих територіях та які виконували чи виконують властиві органам державної влади чи органам місцевого самоврядування функції на тимчасово окупованій території України, в тому числі органи, організації, підприємства та установи, включаючи правоохоронні та судові органи, нотаріусів та суб'єктів адміністративних послуг (п.6 ст.1-1 Закону України «Про забезпечення прав і свобод та правовий режим на тимчасово окупованій території України»). У складі цього правопорушення важливим для кваліфікації є місце його вчинення - тимчасово окупована територія України. У кримінальному праві добровільним вважається діяння, яке вчинено при можливості вибрати декілька варіантів поведінки, з урахуванням сукупності обставин, які можуть виключати кримінальну протиправність за приписами статей 39, 40 КК України, однак яких суд у цьому кримінальному провадженні не встановив. Організаційно-розпорядчі обов'язки - це обов'язки зі здійснення керівництва галуззю промисловості, трудовим колективом, ділянкою роботи, виробничою діяльністю окремих працівників на підприємствах, в установах чи організаціях незалежно від форми власності. Адміністративно-господарські обов'язки - це обов'язки з управління чи розпорядження державним, колективним або приватним майном.

Аналогічний правовий висновок викладено у постанові Третньої судової палати Касаційного кримінального суду у складі Верховного Суду від 31.01.2024 у справі №638/5446/22 (провадження №51-4092км23).

Дослідивши наведені вище докази, суд не знайшов підтвердження того, що Семенов В.В. був вимушений зайняти зазначену вище посаду та діяв під фізичним чи психічним примусом з боку осіб, які представляли іноземну державу - росію.

Так, показаннями свідків Обрезанова О.А., Чернишова О.Г. підтверджується саме добровільне зайняття Семеновим В.В. зазначеної посади за відсутності фізичного чи психічного примусу, оскільки не надано доказів того, що Семенов В.В. не мав можливості відмовитися від цієї посади та не встановлено факту психічного примусу, погроз і фізичного примусу щодо останнього.

З урахуванням вищенаведеного суд встановив, що Семенов В.В. обіймаючи посаду у незаконному органі влади, опинившись в окупації внаслідок захоплення насильницьким

незаконним способом території м.Мелітополь представниками держави-агресора рф, не бажаючи втрачати роботу, добровільно зайняв зазначену вище посаду.

Підстав для визнання недопустимими доказів, які подані стороною обвинувачення, суд не вбачає, оскільки такі докази зібрані та отримані в порядку, передбаченому КПК України, будь-яких істотних порушень прав та свобод людини при цьому не виявлено.

Таким чином, порушень кримінального процесуального закону під час встановлення фактичних обставин вчинення злочину, які могли б істотно вплинути на висновки суду про винуватість обвинуваченого та на кваліфікацію дій або перешкодили чи могли б перешкодити суду повно і всебічно розглянути кримінальне провадження та ухвалити законне і обґрунтоване рішення, судом не встановлено.

За таких обставин, розглянувши кримінальне провадження з дотриманням положень ч.1 ст.337 КПК України, в межах висунутого обвинувачення, суд, оцінивши кожний доказ та сукупність зібраних доказів за своїм внутрішнім переконанням, що ґрунтується на всебічному, повному і об'єктивному розгляді всіх обставин справи в їх сукупності, приходять до висновку, що Семенов В.В. своїми умисними протиправними діями, які виразилися у добровільному зайнятті громадянином України посади, пов'язаної з виконанням організаційно-розпорядчих функцій, у незаконному органі влади, створеному на тимчасово окупованій території, вчинила злочин, передбачений ч.5 ст.111-1 КК України.

Визначаючи ступінь суспільної небезпечності вчиненого кримінального правопорушення, суд повинен виходити із сукупності всіх обставин справи, зокрема, форми вини, мотиву і цілі, способу, обстановки і стадії вчинення кримінального правопорушення, тяжкості наслідків, що настали.

У відповідності до вимог ст.ст. 50, 65 КК України, при призначенні покарання обвинуваченому Семенову В.В., суд враховує ступінь тяжкості вчиненого ним кримінального правопорушення, яке, відповідно до вимог ст.12 КК України, відноситься до категорії тяжкого злочину, дані про особу обвинуваченого та обставини справи, що пом'якшують та обтяжують покарання.

Обставин, що пом'якшують покарання обвинуваченого, судом не встановлено.

Обставиною, що обтяжує покарання обвинуваченого Семенова В.В., відповідно до ст.67 КК України, суд визнає, вчинення злочину з використанням умов воєнного стану.

Обвинувачений Семенов В.В. раніше не судимий, має постійне місце проживання, на обліку в лікарів нарколога чи психіатра не перебуває, даних про негативну характеристику немає.

На підставі викладеного, враховуючи обставини вчиненого кримінального правопорушення, дані про особу обвинуваченого, з огляду на тяжкість кримінального правопорушення, конкретні обставини справи, суд, реалізуючи принцип законності, справедливості та індивідуалізації покарання, з огляду на положення ч.2 ст.50 КК України, обираючи строк покарання, передбачений санкцією закону, за якими визнав Семенова В.В. винуватим, вважає за необхідне призначити останньому покарання у виді позбавлення волі у мінімальній межі, з позбавленням права обіймати певні посади в органах державної влади та місцевого самоврядування, органах державного управління та контролю, підприємствах та організаціях державної чи комунальної власності на строк 15 років.

Разом з тим, оскільки обвинуваченим був вчинений злочин з метою збагачення, в суду немає підстав для незастосування додаткового покарання у виді конфіскації майна, яке передбачене санкцією ч.5 ст.111-1 КК України.

Відповідно до абз.5 ч.1 ст.55 КК України позбавлення права обіймати певні посади або займатися певною діяльністю як основне або додаткове покарання за вчинення кримінальних правопорушень проти основ національної безпеки України, передбачених статтями 111-1,111-2 цього Кодексу, призначається на строк від десяти до п'ятнадцяти років.

Суд під час ухвалення рішення враховує правові висновки, викладені у постанові колегії Першої судової палати Касаційного кримінального суду у складі Верховного Суду від

22.05.2018 у справі №753/18479/16-к (провадження №51-520км18) та постанові колегії Другої судової палати Касаційного кримінального суду у складі Верховного Суду від 21.06.2022 у справі №171/869/21 (провадження №51-838км22) в частині можливості призначення покарання у виді позбавлення права обіймати певні посади чи займатися певною діяльністю, в тому числі і до осіб, які на час вчинення зазначеного кримінального правопорушення не займали офіційно певні посади та не займалися офіційно певною діяльністю, з огляду на положення, передбачені ст.55 КК України.

При цьому, з огляду на вчинення Семеновим В.В. суспільно-небезпечного кримінального правопорушення у сфері злочинів проти основ Національної безпеки України, а також відсутність обставин, передбачених ст.66 КК України, що пом'якшують покарання та істотно знижують ступінь тяжкості вчиненого ним кримінального правопорушення, наявність обставини, що обтяжує покарання, суд, при призначенні покарання останньому не вбачає підстав для застосування положень ст.69 чи ст.75 КК України.

На глибоке переконання суду, призначене покарання, яке необхідно відбувати реально, є виваженим, справедливим, необхідним і достатнім для виправлення й попередження вчинення як обвинуваченим, так і іншими особами, нових кримінальних правопорушень.

Строк відбуття покарання обвинуваченому необхідно рахувати з дня приведення вироку до виконання.

Ухвалою слідчого судді Луцького міськрайонного суду Волинської області від 11.10.2023 щодо Семенова В.В., в порядку ч.6 ст.193 КПК України, обрано запобіжний захід у вигляді тримання під вартою.

Вирішуючи питання про запобіжний захід щодо обвинуваченого Семенова В.В. суд вважає необхідним обраний обвинуваченому запобіжний захід у вигляді тримання під вартою, залишити без змін до набрання вироком законної сили.

Витрати на залучення експерта у кримінальному провадженні відсутні.

На підставі викладеного, керуючись ст.ст. 366-368, 371, 374, 376 Кримінального процесуального кодексу України, суд,

У Х В А Л И В

Семенова Владислава Владиславовича визнати винуватим у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч.5 ст.111-1 КК України, та призначити йому покарання у виді позбавлення волі на строк 5 (п'ять) років з позбавленням права обіймати посади в органах державної влади та місцевого самоврядування, органах державного управління та контролю, підприємствах та організаціях державної чи комунальної власності на строк 15 (п'ятнадцять) років, з конфіскацією всього майна, яке є власністю Семенова В.В..

Строк відбування покарання **Семенову Владиславу Владиславовичу** рахувати з моменту приведення вироку до виконання, тобто з моменту його фактичного затримання.

Строк відбування покарання у виді позбавлення права обіймати посади в органах державної влади та місцевого самоврядування, органах державного управління та контролю, підприємствах та організаціях державної чи комунальної власності, обчислювати з моменту відбуття основного покарання.

Обраний в порядку ч.6 ст.193 КПК України щодо **Семенова Владислава Владиславовича** запобіжний захід у вигляді тримання під вартою – залишити без змін.

На вирок може бути подана апеляційна скарга до Волинського апеляційного суду протягом тридцяти днів з дня його проголошення через Луцький міськрайонний суд Волинської області.

Вирок набирає законної сили після закінчення строку подання апеляційної скарги, якщо таку скаргу не було подано.

У разі подання апеляційної скарги вирок, якщо його не скасовано, набирає законної

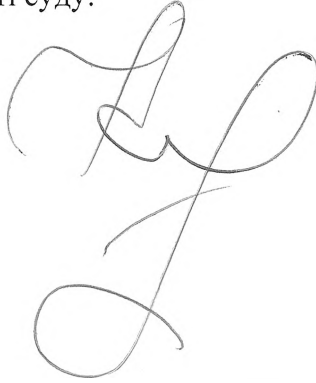
сили після ухвалення рішення судом апеляційної інстанції.

Учасники судового провадження мають право отримати в суді копію вироку.

Копію вироку після проголошення негайно вручити захиснику обвинуваченого та прокурору.

Інформацію про ухвалений вирок, опублікувати у засобах масової інформації загальнодержавної сфери розповсюдження згідно з положеннями статті 297-5 КПК України та на офіційному веб-сайті суду.

Суддя

К.О. Камінська